

Estimats Reis d'Orient:

La il·lusió continua i les ganes de ser i fer també. Som joves i ens toca moure'ns. Fa molts anys que cadascun de nosaltres fa la seva carta demanant-vos coses però, aquest any, a part de la nostra carta personal, hem volgut enviar-ne una com a grup que som. Hem pensat que estaria bé i que fóra bo que ens poguéssiu ajudar.

Tots nosaltres en començar la carta als Reis diem que ens hem portat bé durant l'any. Sempre es pot fer millor, això també ho diem. No volem fingir. Però realment fem alguna cosa per canviar-ho? Arribarà un Nadal on us podrem escriure: "He fet tot el que estava en les meves mans"?

Portem uns quants anys mirant al nostre voltant, analitzant i reflexionant sobre molts temes. Hem decidit que és hora de demanar-vos un cop de mà.

Si de petits demanàvem aquell cotxe teledirigit últim model, aquella nina que parlava, aquell joc de consola que era difícilíssim de passar... Ara, que podem dir que som menys petits, volem demanar que la gent obri els ulls a allò que té al voltant. No volem que es fiquin "sensibleros" pel sol fet de ser Nadal o recordar-se de la gent que no té res. No volem canviar el món d'un dia per l'altre. Som realistes però no pessimistes. Estem cansats que ens diguin que això és massa difícil, o que ens considerin utòpics. No ens ho hem cregut mai, no ho començarem a fer ara. Si ho podem imaginar, si podem escriure cartes cada any arrepenint-nos de no haver-nos portat tan bé com podríem, perquè no intentar-ho?

Sabem que hi ha coses que no funcionen. És aquí on us necessitem. Volem petits gestos, mirades, rialles, favors, volem encaixades de mans que signifiquin fets, que tinguin conseqüències agradables, volem que la gent cregui en ella mateixa, volem comunicació, respecte...

Nosaltres som un grup, potser per això ens sentim més recolzats amb el que pensem. No per això creiem que ningú més per si sol pot fer el que nosaltres fem. Ens agradaria que, com a Reis d'Orient que sou, féssiu arribar aquest impuls, aquesta acció de mirar, veure que no estem sols, i actuar. Podreu?

Només ens queda afegir un gràcies per tants anys de regals, rialles i bons moments passats en família a arrel de les vostres accions, com sempre, inoblidables. Feu que tothom pugui gaudir d'aquests petits grans moments, i escolti les reflexions d'un petit grup de joves que no vol res més que canviar el món.

Feu la vostra carta als reis d'orient!

Us convidem a fer la vostra carta i feu-nos-la arribar. Potser ja fa alguns anys que no us atureu a fer-la, però us convidem a fer com nosaltres; pensar una mica i fer la vostra carta amb el cor. Us adonareu que hi han moltes coses per demanar!

GRUP DE JOVES
PARRÒQUIA DE SANT PAU
TARRAGONA

Des del grup de Joves pensem en tots els joves que sou com nosaltres, que teniu preguntes i busqueu respostes. Per això volem saber què penses, què opines, què dius... Parla'ns, diga'ns la teva, volem sentir-ho! Ens pots enviar les teves preguntes, les teves respostes, les teves inquietuds a aquesta adreça:

joves.spau.tarragona@arquebisbattarragona.cat

Nosaltres ho treballarem i en el proper número us en farem ressó. Volem que aquest viatge sigui d'anada i tornada.

LLENÇA-T'HI

Hola, em dic Enric Vilaplana. Tinc vint anys i estudio "telecos" a la universitat de Barcelona. No em sento especial. No sé si és normal, si a tothom li passa a la meua edat... tampoc sé amb qui ho podria parlar.

És tan difícil ser diferent... Moltes vegades em fa por ser sincer amb els altres i el que és pitjor, amb mi mateix. Fa por obrir-te al món amb les coses tal com són o tal com les penses.

Una original sortida de guió em va fer començar a pensar amb tot el que us he comentat. I si el món no és més que una gran decepció? A no ser que ens decidim a canviar-lo, i podem començar ara mateix.

Em vaig quedar estranyat, no podia ser tot una decepció, era la opció fàcil. Així que vaig pensar: Potser puc canviar-ho. Potser puc deixar de ser l'Enric Vilaplana de vint anys que estudia "telecos" a la universitat de Barcelona i passar a ser algú més, algú que es mou, que es compromet, que hi és, que vol...però com? Gran pregunta que necessita resposta ja.

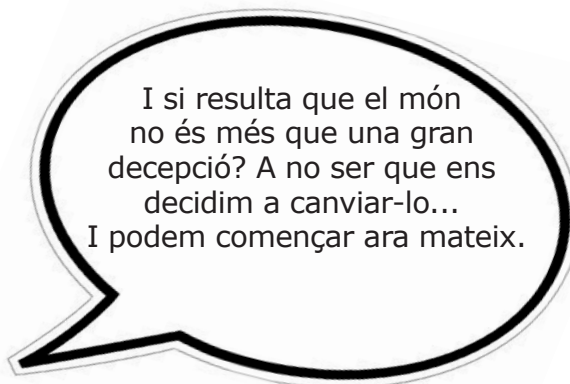
Necessito canvis, veure que serveixo per alguna cosa més que estar assegut a una cadira formant un futur o anant de festa amb els amics. No dic que no m'ho passi bé, al contrari estic content del que faig, però tot ho faig per mi i aquest cercle em torna a mi. No m'agrada sentir-me tancat, vull connectar. Sé que puc fer més, molt més, vull aconseguir-ho. Necessito una guia, noto que per mi tot sol no arribaré tan lluny com podria o m'agradaria arribar. No he pogut fins ara, em falta una empenta, un camí, algú que em digui que puc fer-ho, així que vull posar-m'hi tan aviat com pugui. Vaig pensar en vosaltres. Creieu que el món és només una gran decepció, o penseu que encara hi ha alguna cosa a fer?

Tots nosaltres en algun moment de la nostra vida hem viscut o vivim de nou la mateixa situació del nostre amic Enric. Aparentment no ens manca res a la nostra vida, aparentment.

Tots hem sentit alguna vegada un cuquet dins del nostre cor que ens diu que alguna cosa no "rutlla", que hi ha coses del nostre voltant que ens desagraden, en les quals no hi estem d'acord. Ens fa sentir que no hi ha prou en viure la nostra vida prefabricada, en seguir el camí que els nostres grans ens marquen, ja què molts d'ells ja han silenciats el seu cuquet. Però escoltar aquesta veu no es fàcil, molts prefereixen ignorar-la i alguns li han ensenyat a callar. El que ens diu aquesta veu ens fa por, no volem posar en perill el que ja tenim en la nostra vida i per això ens acomodem i ens deixem portar pels altres. Les nostres idees i les oportunitats que ens dona la societat són úniques i estant plenes d'energia i il·lusió al seu inici. Igualment passa amb el nostre plat preferit que només sap preparar la nostra àvia. Quan el plat està acabat de fer, està calent i omple d'olor tota la cuina. Però si el deixem refredar massa, aquest plat perd la seva escalfor, el seu color i el seu aroma, ja no és el mateix plat. Doncs actualment la majoria de joves ens conformem en menjar plats freds.

Com en la cuina tot inici ha de ser senzill. Les receptes més senzilles que ens impliquen emocionalment són les més difícils de fer. Si a poc a poc anem canviant nosaltres i alhora el nostre entorn serem com una gota d'oli que es va escampant. Com el nostre amic Enric, molts desconeixen com fer-ho i els manquen les eines per començar a treballar. Doncs en el nostre grup de joves hi trobareu tot això i persones que us ajudaran.

Al mirar-nos "al mirall" cal la voluntat de trobar-nos amb l'imatge que Jesucrist ens demana tenir, ara i aquí.

Penseu-hi, llegint al profeta Isaïes, com si fos el fragment d'una carta personal de "Déu" per a vosaltres.

"Necessito la teua ajuda

*Vaig sentir la veu del Senyor que deia
¿Qui hi enviaré?
¿Qui ens hi anirà?
Li vaig respondre:
Aquí em tens. Envia-m 'hi
(Isaïes 6,8)*

Ara vull demanar-te la teua ajuda. Si em fessis aquest favor! iPer al meu projecte necessito urgentment amics, amants, ambaixadors, companys, apòstols, fills, obrers.

Em cal gent que com jo vulgui col·laborar a fer una família entre tots. Una família en la qual ningú no domini ningú. Una família que respecti i potencii el creixement de tots. Una família on els pobres, els tristos, els fracassats, els menyspreats, els febles, es vegin valorats i siguin escoltats i respectats i assistits.

Em cal gent que rescati els perduts. Gent que rebaixi els superbs. Gent pescadora de gent per a la fraternitat. ¿Vols venir amb mi? ¿T'animes a la feina?" ("Tenim carta de Déu"; Miguélez, Xosé A.; Ed. CPL, Col.Emaús, 18; pàg. 19)

Que la lectura d'aquest text us motivi per a llegir tot el quadern com una "Carta de Déu per a tu!"